

“ÁLDOTT A TE MÉHEDNEK GYÜMÖLCSE” Lk 1, 42

MÁRIA MÉHÉBEN

Isten, egy anya méhében. "Méhedben fogansz és fiút szülsz" (Lk 1, 31). Ő, aki "superior summo meo" (Szent Ágoston, Vallomások III, 6, 11), aki mindent meghalad és minden teremtmény fölött áll, "intimior intimo meo" (Ibidem)- vá lesz. Mindent átvett tőlünk, még az anyát is, hogy fiúvá legyen, és így mutassa meg magát a világnak, a maga gyermeki valójában váltsa meg. A menyeei Fiú Isten anyaméhben lakozik. Ez a mi történetünk is, egy asszony méhéből származunk (vö. Zsolt 86,7), amint Jézus is.

Mária méhében lakni azt jelenti, hogy "mélyen bent" (interus), az asszony legbelső (interior) részében, a legintimebben (intimus), ahonnan ha az ember elmegy, soha többé nem tér vissza. Az anyai méh, az anyaméh, a méh, a legapróbb sejt lakhelye, amely bennük és csak bennük tud növekedni, táplálkozni, őrződni, megmaradni... "Te formáltad méhemet, te szőttél engem anyám méhében" (Zsolt 139,13-16).

Az emberség tökéletes szimbóluma az anyaság, és ennek ikonja Mária, mint a Fiút befogadó és elfogadó edény, amely abszolút befogadókészséggel és teljes felelősséggel viseltetik a Fiú és minden gyermek iránt ("Asszony, íme a te fiad" Jn 19,26). Ő teszi világossá, hogy ami emberi, az anyai, és hogy embernek lenni anyyi, mint anyaméhben élni.

Isten kicsivé, nagyon kicsivé válik a megtestesülésben; egy kicsi, nagyon kicsi méhben fészkel, egy fiatal szűz méhében, aki még soha nem szült. És ott, ez a "minimális", még láthatatlan Isten megtestesül ebben a világban, amely már terhes Istennel, mint Mária, Máriában, Mária által.

"Mária mindezt a szívében őrizte " (Lk 2, 19).

Édesanyámat sokszor hallottam mesélni a bátyám, a nővérem és az én születésemről. Meghatódva és gyengéden mesélte el, ahogyan az a pontos pillanat megmaradt az emlékezetében. És a történet annyira valóságos volt, hogy nekem úgy tűnt, mintha jelen lettem volna a saját születésemnél. Az anyák emlékezete, azoké, akik szültek, és nem tudják elfelejteni a szülést!

"Mária mindezt a szívében őrizte ". Lukács szavai arra figyelmeztetnek, hogy megnyílik ez a másik belső tér, amely olyan hatalmas és annyira a sajátunk; amelyben lerakódik mindaz, amit megéltünk. Táptalaja ez a létnek, amelynek sok élményt kell őriznie, védenie; összegyűjteni, értelmet találni, és nem figyelmen kívül hagyni, elfelejteni azt, amit megélt. Ezek az emlékezet bugyrai, a szív, ahová visszatérünk, visszaemlékszünk, hogy megértsük vagy izlelgessük az életet. A szívben őrzés arra készlet, hogy elképzeljük Máriát, amint sokszor visszatér ezekbe a bugyrokba, hogy el ne felejtse, figyelmen kívül ne hagyja, vagy el ne veszítse a kapott ajándékot.

Emlékezni, hogy megértsük a jeleket (symballein), összekapcsoljuk őket, és kitöltsük az események által hagyott réseket, hogy meghalljuk a megválaszolatlan kérdéseket, hogy elfogadjuk, ami az idő során kiszikkadt. [Mária] Újra és újra visszagondol, hogy emlékezzen arra, hogyan történt, hogy a Fény egészben áthatolt rajta, és terhes lett a Fiú iránti Szeretettel; hogyan történt, hogy a fentről jövő Hang kinyilatkoztatta neki a Fiú létét, hogyan történt... Bizonyára minden pillanatot megőrzött; a kegyelem, az öröm és a béke ismeretlen teljessége feletti ámulattal, remegéssel és félelemmel. Mint teremtmény, akit meghaladnak az események; a csodából, a megmagyarázhatatlanból fakadó csend; a lábunk előtt tátongó mélység, az előttünk meredő hegy, a part nélküli tenger horizontja láttán, a szárnyacsapkodással összezavart éjszakai szellő hallatán...

És mi az emlékezés, ha nem az, hogy lelassítjuk az életet, azért hogy megtartsuk, hogy ne csússzon ki az ujjaink közül. Az emlékezés lehetővé teszi, hogy megmeneküljünk a gyorsulás szédületétől, amely felemészti az időt, a tereket, a kapcsolatokat és az életet anélkül, hogy teljességben megélnénk őket; hogy megpihenjünk a megélt élményekben, és türelmesen várjuk, hogy útközben előkerüljön a szükséges bölcsesség... Mária bizonyára sokszor elmondta Jézusnak, hogyan történt, hol és mi történt azután, hogy olyan kicsinek látta őt egy rögtönzött bölcsőben, ott Betlehemben. De hogyan magyarázhatjuk meg a megmagyarázhatatlant, hogyan foglalhatja magába egy harmatcsepp a part nélküli tengert?

Emlékezni tehát azt jelenti, hogy belépünk az emlékek ezen második bugyrába, hogy újra átéljük az élményeket. A mélyben, a mélységben keressük az Atya tervét az ő és József Fiával, akit talán csak befogadniuk, szeretniük, tanítaniuk, gondozniuk kellett... és hagyni, hogy az Atya dolgaiban legyen (vö. Lk 2, 49).

BENSŐSÉGESEN ÉLNI

Az, hogy mi vagyunk a benső, amelyben Isten lakást készített magának, megmagyarázhatatlan titok, bár igaz: a világ "terhes" Istennel. Isten itt van, de nem csak körülölel mindent, hanem itt is lakozik, mert a teremtés zsigereiben alakította ki lakhelyét.

Ugyanakkor érezzük azt a mélységes és egyben erős Hangot, hogy az egész teremtés Őbenne lakik, mert "Őbenne vagyunk, mozgunk és létezőnk" (ApCsel 17,28). Benne rejlik maga a létezés, a lét, az Élet és a bőséges Élet lehetősége. Azért vagyunk, mert Őbenne vagyunk. Kölcsönösen egymásban élünk, kölcsönös bensőségben élünk.

Mária megtanít bennünket arra, hogyan éljük "bensőségesen" az életet, hogyan őrizzük a szívünkben és engedjük, hogy az Úr létbe helyezze bennünk Szavait, Jeleit, Jelenlétét, Szeretetét... Élünk bensőséges életet, hogy ne múljon el nyom nélkül, tűnékenyen, csak értelmetlenséget, zűrzavart vagy ürességet hagyva maga után... Élünk úgy, ahogy Ő akarta kezdeni az életet: belül, belépve a Szűz méhébe, átölelve az életet, amelyet az Atya adott neki, vállalva az élet árát, és váltságdíjként adva az életét mindenkiért.

Máriához hasonlóan elfogadni az életet azt jelenti, hogy szerethetővé tesszük saját és mások létét, és hogy szívünkben irgalom (heszed, rahamim), könyörület és gyengédség lakozik (Zsolt 107,1; ApCsel 17,28ff). Kitágul a benső (vö. Szent Ágoston, Sermo 350, 2-3) a szeretet által, az emlékezés által, amely nem engedi, hogy a feledés birtokba vegye emberségünket, mert annyi jóra kell emlékeznünk, és a bensőségesség

által, amely belül és befelé növekszik, hogy onnan az élet forrása fakadjon a világ számára (vö. Zsolt 87, 7).

Hálás emlékezésre hívlak benneteket, dicsőítve az Urat mindazért, amit tiszta kegyelméből kaptunk; imadjuk őt, mert azért akart megszületni közöttünk, hogy megmentsen minket és életet adjon nekünk. Dicsőség és dicséret Neki, Jézusnak, Isten és Mária Fiának.

Egy háborúban, folyamatos konfliktusban lévő világ közepette Ő újra eljön, és eljövetele megállítja a félelmetes sodródást a pusztulás és a káosz felé, és szerethetővé teszi ezt a világot, ahol beteljesedik a vágyott prófécia (vö. Iz 11,6-7; 2,2-5).

Boldog 2023-as karácsonyt és boldog 2024-es újévet, amelyben megkezdjük jubileumi ünnepségünket, közösségünk indulásának 25. évfordulóját.

M. Prado
Presidenta Federal
Federación de la Conversión de San Agustín